

sä, kuinka organisaatiopaskanjauhanta on valunut jopa elämän tarkoituksen pohdintaan.

Hyvä elämä on filosofian klassinen teema, ja se on myös erilaisten maailmankatsomusten, uskontojen ja aatteiden ytimessä. Klassisten oppien ja opetuksen näkökulmasta olisi suorastaan absurdia, että yksilö pohtisi omaa hyvää elämäänsä johtamisoppien ja vaihtuvien työnan-

tajien etujen pohjalta. Juuri tässä puitteissa eksistentiaalisia kysymyksiä kuitenkin näkee esitetävän: Kuinka vapaa-aika palvelisi mahdollisimman hyvin työstä palautumista? Kuinka ”brändätä” itsensä ja kuinka itseä pitäisi ”johtaa” työn ulkopuolellakin? Miten saada yksityiselämän ”verkostot” (ent. kaverit ja ystävät) palvelemaan uraa? Kuinka ”leanata” kotiaskareiden hoito?

Eksistentialistisesta näkökulmasta ”yrityksen tavoitteisiin sitoutuminen” lienee kuitenkin organisaatiopaskanjauhannan mädin hedelmä. Yritys on kuin virtaavan veden säiliö, jonka sisältö (työntekijät, johto, omistajat, toimiala ja asiakkaat) vaihtuu koko ajan. Kun yritys on abstraktio, jonka etu ei ole kenenkään tai keidenkään etu, miksi ihmeessä sitoutua siihen?

Eeva Lennonin seikkailut

JARKKO ESKOLA

Eeva Lennon (o.s. Karikoski s. 1936) on kirjoittanut hauskat, sekä henkilökohtaiset että poliittiset, hyvin kerrotut ja kiintoisat muistelmat. Ne kattavat ajanjakson lapsuuden sotavuosista Englannin nykypäivään, eroon EU:sta. Ensimmäiset sata sivua kuvaavat lapsuutta, nuoruutta ja opiskeluaikaa, toiset sata sivua nuoruutta, freelance-töitä Ranskassa ja Pariisia 1960-luvun opiskelijamellakoiheen ja viidettä tasavaltaa de Gaulle hallitsijanaan. Viimeiset kaksisataa sivua ovat jo tutumpaa viestintää. ”Täällä Eeva Lennon, Lontoo” palauttavat mieleen aktiivisen, analyysoivan ja realistisen raportoinnin 1970-luvun alusta nykypäivään. Ikätoverilukijalle ja aktiivisesti kansainvälistä politiikkaa seuranneelle ne toimivat oivallisina muistin palauttajina ja kuluneitten vuosikymmenien hahmottajina.

Eeva Lennon tunnustaa, että hän tunsi isänsä eversti V. A. M. Karikosken ”vain lempeänä ja suvaitsevaisena isänä, jon-

ka kanssa puhuin ’asiaa’ pienestä pitäen”. Isä oli Ranskassa upseerikoulutuksen saanut korkearvoinen sotilas, sodan aikana päämajassa Mannerheimin läheinen työtoveri, ja sittemmin Suomen Työnantajien Keskusliiton toimitusjohtaja. ”Hänen työstään en tiennyt tuon taivaallista, hän oli barrikadin vääreillä puolen ja siksi varmaan patavanhoillinen”. Vasta muistelmia kirjoittaessaan Eevalle lopullisesti paljastui, että ”hän, isä, se todellisuudessa oli Suomen todellinen modernisoija”. EK:n/STK:n historian kirjoittaja Markku Mansner avaa hänen silmänsä isän merkitykseen suomalaisen yhteiskunnan sodan jälkeisenä rakentajana. Karikoski kuolee työn ääreen vain 58 vuotiaana.

Eeva lukeutuu 1950-luvun ylioppilasnuorisoon. Taustalla on ylioppilastutkinto Suomalaisesta Yhteiskoulusta, valintoina oikeustieteen opinnot, yliopiston kahvila ja sen nuorten intellektuellien pöytä. Tylsän juridiikan ohella kuppilassa syn-

---

Eeva Lennon
Eeva Lennon, Lontoo
Karisto, 2018

tyy kiinnostus uuteen valtiotieteelliseen tiedekuntaan. Tuloksesta tästä Eevalle on kaksi loppututkintoa ja rohkeus kirjoittaa Ylioppilaslehteen. Sitä kautta aukesivat monet kontaktit.

Opiskelukesinä Eeva suuntaa kulkunsa Pariisiin, sinne missä isä oli Ranskan tunnetuimman sotilaskorkeakoulunsa käynyt, ja jonne isä oli palannut Suomen sotilasasiamiehenä 1920-luvulla tavatakseen Suomen lähetystössä työssä olleen tulevan puolisonsa. Sieltä oli Eevan toinen kotikieli, ranska, peräisin, ja sinne hän suuntasi jälleen opintojensa jälkeen. Yksi syy Pariisiin paluuseen oli se, että Eevan alkaessa etsiä puolisoehdokasta ”kaikki suomalaiset ’kulttuurin isot pojat’, kiinnostavat nuoret miehet, olivat jo naimisissa. Pariisis-

ta löytyi irlantilainen toimittaja Peter Lennon, joka osaltaan oli paennut katolista Irlantia ja sen jyrkkää uskontoa vapaampaan kansainväliseen ilmapölyyn.

Pariisissa Lennon viettää 1960-luvun, kokee Ranskan siirtomaavallan lopullisen tuhon, Algerian sodan ja sen aiheuttamat kipuilut. Charles de Gaulle kutsutaan takaisin vallankahvaan ja häntä varten perustetaan viides tasavalta ja sen puolipresidentillinen järjestelmä, jossa valta keskitetään presidentin käsiin – kuten Kekkonen tasavallassakin. Eeva Lennon palauttaa mieliin sen kaaoksen, jonka Algerian irrottautuminen Ranskassa aiheutti sotilaskaappausuhkieneen. Hän kuvaa kokemuksellisesti vuoden 1968 ylioppilasmellakat, jotka laajenivat koko Ranskaa ravisuttavaksi yleislakoksi ja johtivat de Gaullen hallituskauden päättymiseen. Lennon toimi tällöin Uuden Suomen Pariisin kirjenvaihtajana ja sai kotimaan oikeiston vihat päälleen asettuessaan liiaksi ylioppilaita ymmärtävään rooliin.

Lennonit siirtyivät 1970-luvun alussa Lontooseen. Peter Lennon sai siellä pysyvän kirjenvaihtajatoimen. Eeva jatkoi perheenäitinä, osin freelance-toimittajana ja myöhemmin

myös Ylen kakkostoimittajana. Muistelmien kuvaukset kirjenvaihtajan työstä ja sen vuorokausirytmistä kertovat lähes 24/7-panostuksesta, yönunen niukkuudesta ja ajankäytöstä ennen kännykkää ja digitaaliaikaa. Se oli ajoittain jopa fyysistä kamppailua nauhoitustilasta ja puhelinajasta. Merkittävä helpotus puhelinpäivystykseen ja viestien lähettämiseen tuli teknologian kehityksen myötä.

Eeva Lennonin muistelmat palauttavat mieleen 1970-luvun Pohjois-Irlannin levottomuudet, IRA:n Lontoon pommitukset ja myöhemmin Harri Holkerin roolin rauhanrakentajan työssä. Ne elävöittävät Englannin sellaisena kuin se vielä oli työväenjohtajien Harold Wilsonin ja James Callaghanin aikaan. Kuva Englannista muuttui täysin, kun rautarouva Margaret Thatcher hallitsi maata seuraavat kymmenen vuotta. Konservatiivi Thatcher murskasi ammattiyhdistysliikkeen ja kävi sotaisen taistelun Falkland-saarista sekä kansallisti ja yksityisti kaiken mahdollisen – samalla riisuen sosiaaliturvan. Tässä kylvettiin Lennonin mukaan siemenet myös EU-vastaisuuteen. Imperiaalisen perinnön omaava Englanti ei koskaan ole sopeutunut toimimaan yhteisen

kompromisseja vaativan EU-pöydän ääressä. Se on aina ollut kiistakumppani ja omia etujaan tiukasti valvova. EU:n jäsenenäkin se on ollut saari, ei osa manner-Eurooppaa. Sen totesi jo de Gaulle, joka ei halunnut Englantia silloisen Euroopan Yhteisön jäseneksi. Brexit-kannanotot maassa osoittavat, etteivät kulu-neet vajaat 50 vuotta EU:n jäsenenä ole muuttaneet saarivaltakunnan asenteita.

Omat kokemukseni 1970-luvun alkupuolen Lontoosta, jossa silloin opiskelin, palautuvat mieleeni. Kanaali, the Channel, oli noihin aikoihin paljon leveämpi kuin valtameret, jotka edelleen yhdistivät entisen imperiumin dominot, sen jo itsenäistyneet osat, Kanadan, Australian, Rhodesian ja jopa Intian Englantiin. Kieli ja mieli, jopa historia erottivat englantilaiset mannermaasta, eivät he mentaalisesti ole sinne koskaan integroituneet, kaupallisesti kyllä. Kansanyhteisö, entinen imperiumi, jonka kruunun kuningatar Elisabeth peri, on edelleen se revii-ri, jota Englanti kuvittelee hallitsevansa. Onhan Elisabeth edelleen kansanyhteisöä yhteensitova hallitsija. Tästä hän se Brexitiin päänsärky aiheutuu.